

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Breek Vlaanderen niet af, bouw het op!

De Vlaams-Socialistische Beweging (V-SB) heeft met verbijstering kennis genomen van de visie op sociaal beleid dat de N-VA voorstaat. De partij die beweert het Vlaams belang te dienen, kiest voor een asociaal Vlaanderen. Zo'n Vlaanderen wil de V-SB niet: breek Vlaanderen niet af, bouw het op!

De verzorgingsstaat zoals die na de Tweede Wereldoorlog uitgebouwd werd, had de bedoeling: een vangnet te zijn waarmee de koopkracht van de mensen in stand gehouden kon worden zonder de productiviteit van de bedrijven te raken. Al sinds de jaren zeventig stukt dit model en sinds de val van de Berlijnse Muur luidt het neoliberale credo dat iemand "sociale rechten moet verdienen". Zo maakt men van rechten eigenlijk gunsten.

De voorstellen van de N-VA passen hier volledig in: langer werken, afschaffing van de wachtuitkeringen voor jongeren, beperking van werkloosheidsuitkeringen in de tijd, verdere ondergraving van de werkzekerheid, sterkere koppeling van vergoeding uit de SZ aan de bijdrage eraan... De welvaartsstaat moet verder worden afgebroken. Dit alles wordt gekaderd in het gebruikelijke patronale verhaal over gebrek aan arbeidsethos, onverantwoordelijke vakbonden en de sociale zekerheid als hangmat.

De N-VA geeft hiermee, meer dan ooit, duidelijk aan welk Vlaanderen zij voorstaat: een asociaal Vlaanderen ten dienste van het mondiale kapitaal. Een Vlaanderen waarin de mensen niet meer zijn dan werkvee, beloond met gunsten. Voor de V-SB heeft zo'n Vlaanderen geen enkele meerwaarde op de huidige Belgische staat. Enkel een Vlaanderen waarin solidariteit en het democratische beslissingsrecht over samenleving en economie de basisbeginselen vormen en waarin de volkssoevereiniteit hersteld en verstevigd wordt, kan weerwerk bieden tegen de afbraakpolitiek.

Het wordt de hoogste tijd dat de Vlaamse Beweging een keuze maakt: meegaan op de afbraakpiste of net de belangen en aspiraties van de Vlaamse bevolking (die vooralsnog niet in meerderheid uit bedrijfsleiders bestaat) als doel en uitgangspunt nemen om Vlaanderen op te bouwen. De V-SB is ervan overtuigd dat de relevantie van de Vlaamse Beweging met deze keuze valt of staat.

In dit nummer:

- > Breek Vlaanderen niet af, bouw het op!
- > Vlaanderen: strijdbaar en sociaal
- > ACW oordeel niet!
- > Bedenkingen bij 1 mei
- > Verkiezingen in Corsica
- > Welke lessen trekt Vlaanderen uit de Ierse geschiedenis?
- > Vlaanderen moet dezelfde weg als Dublin bewandelen

V-SB

**wenst alle
studenten**

veel succes

in de

examenperiode!

Vlaanderen: strijdbaar en sociaal

Onder het thema '*een sterke vakbond is broodnodig*' organiseerde het Vlaams ABVV op 7 en 8 mei ll. zijn vierjaarlijkse statutair congres. 750 militanten legden er de prioriteiten en doelstelling voor de periode 2010-2014 vast omtrent de thema's 'Aan het werk en toch arm', 'Werkbaar werk, 'Een sterke overheid' en 'Een sterk ABVV in Vlaanderen'. Ze keurden er eveneens drie actualiteitsmoties goed omtrent de VRT, Griekenland en Palestina.

Kernthema's

In dit Europese jaar van bestrijding van de armoede is voor het Vlaams ABVV de strijd tegen de armoede en uitsluiting een topprioriteit. Volledig terecht beschouwt de vakbond armoede en ongelijkheid als "het gevolg van maatschappelijke uitsluitingsmechanismen die eigen zijn aan het kapitalistisch systeem en die vaak worden bestendigd door het gevoerde beleid". Het engageert zich dan ook om deze fenomenen ten volle te bestrijden en dit o.m. door dit thema via de verschillende centrales op de agenda van de besturen te plaatsen en contacten te leggen met armenorganisaties teneinde hun onderlinge samenwerking te bevorderen. Om het armoedeprobleem systematisch aan te pakken moet ook de verborgen armoede in kaart gebracht worden, net als de vermogens en rijkdom. Positief is dat er ook de link wordt gelegd tussen armoede en de ongelijkheid tussen man en vrouw op de arbeidsmarkt, net als de diversiteit. Het is immers niet meer dan normaal dat tewerkstelling de weerspiegeling moet zijn van de regionale bevolking. Een greep uit andere goedgekeurde voorstellen: verhoging van het minimumloon, een menswaardig inkomen na een leven lang werken, begeleiding op maat bij het zoeken naar een gepaste (duurzame) job, kinderopvang voor elk kind dat op termijn kosteloos moet worden, gratis onderwijs, een verlaging van de BTW op energie naar 6%, ...

Andere belangrijke punten die aangesneden werden zijn de vergrijzing van de arbeidsmarkt en diverse problemen waarmee werknemers geconfronteerd worden op de werkvloer en hoe deze aangepakt zouden kunnen worden. Zo kan een aangepast en leeftijdsbewust personeelsbeleid de sleutel vormen naar een betere werkbaarheid. Oudere werknemers moeten goed geïntegreerd kunnen worden in de structuren van hun werkplek en de werkgever moet overtuigd worden van hun meerwaarde. Ze zouden verplicht moeten worden om werk te voorzien waarin oudere werknemers met problemen terecht kunnen. Alle werknemers moeten bovendien kunnen genieten van

opleidingen op maat. Het Vlaams ABVV is voorstander dat er binnen elk bedrijf een leeftijdsanalyse wordt opgesteld om de problemen doeltreffender aan te pakken. Ook kan een speciaal statuut van 'werknemer in nood' of 'werknemer met werkbaarheidsproblemen' een oplossing bieden voor specifieke problemen. Werknemers met een dergelijk statuut kunnen dan beroep doen op bepaalde rechten, waardoor ze beter geïntegreerd worden in hun werkplek.

Het Vlaams ABVV is eveneens voorstander van een sterke overheid die werk maakt van een kwaliteitsvolle en toegankelijke dienstverlening. Ook dient er efficiënt te worden toegezien op de uitgaven. Zo moet er, naast een miljonairstaks, ook een systematische doorlichting van de subsidies aan bedrijven komen, die teruggevorderd kunnen worden indien blijkt dat een bedrijf deze niet efficiënt aanwendt.

Het is eveneens positief dat het Vlaams ABVV bewust niet wil meegaan in het Europese verhaal. Zo maakt het zich sterk dat het Europa "niet lijdzaam wil ondergaan" en dat het zal opkomen "voor een regelgeving die het publiek karakter van overheidsdiensten garandeert". Het wil evenmin dat "Europa als alibi wordt gebruikt om te dereguleren". Het valt evenwel te betreuren dat er in deze crisis van het kapitalistische systeem voor de rest met geen woord meer gerept wordt over Europa.

Ook hier gaat het congres het 'groene' thema niet uit de weg en wil het dat er werk gemaakt wordt van hernieuwbare en duurzame energie, gecombineerd met ecologische investeringen. In samenwerking met de sociale partners moet de overheid een grotere en meer actieve rol spelen in innovatieprojecten die een groene economie ten goede komen.

Het blijft echter zonde dat de vakbonden, waarop het ABVV geen uitzondering is, nog steeds heil zien in de neoliberale Belgische constructie, waarbij het in vraag stellen van het niveau waarop de Sociale Zekerheid wordt georganiseerd taboe is. Het Vlaams ABVV verklaart zich voorstander van een sterke federale sociale zekerheid, alsof een regionalisering hiervan per definitie ook solidariteit uitsluit (waarover later meer) ...

Actualiteitsmoties

De vakbond wenst ook duidelijk in te spelen op de actualiteit en een standpunt in te nemen over situaties in Vlaanderen en de wereld. Zo lieten de militanten hun bezorgheid blijken over het besparingsplan voor de openbare omroep VRT en de impact ervan op zijn toekomst. Ook lieten ze het niet na hun steun te laten blijken voor de Griekse bevolking die het slachtoffer is van het Europese neoliberalisme en riepen ze het federaal ABVV op om via het EVV (Europees Vakverbond) de Grieken te steunen.

Verrassend voor sommigen, maar het Vlaams ABVV

verleende eveneens openlijk zijn steun aan de Palestijnen en verdedigde de oprichting van een onafhankelijke Palestijnse staat, naast een Israëlische, en dit binnen de grenzen van 1967 met Oost-Jeruzalem als hoofdstad, en aan het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen zoals voorzien in VN-resolutie 194. Ook vragen de militanten aan het federaal ABVV “om aan de Israëlische vakbond Histadrut te eisen duidelijk afstand te nemen van de door Israël gevoerde politiek. Zoniet moet dit aanleiding geven tot de uitsluiting door het IVV [Internationaal Vakverbond] wegens het niet-respecteren van de syndicale deontologie, voor zolang als Histadrut zich niet distantieert van de Israëlische politiek” en wensen ze dat de solidariteitsbanden met de Palestijnse Algemene Vergadering van Vakbonden aangehaald worden.

Evaluatie

Op het bovenstaande kan uiteraard terechte kritiek worden geuit. Zo is de resolutie i.v.m. Palestina hoopgevend, maar is ze nog niet zover gegaan als de Franse CGT, die heeft opgeroepen tot sancties (weliswaar pas na het incident met de aanval op de vrijheidsvloot op 31 mei) en vallen er ook vragen te stellen bij de grenzen van 1967. Eveneens valt het te betwijfelen of een BTW-verlaging daadwerkelijk tot een gevoelige prijsvermindering voor de gebruiker, en niet louter zal leiden tot een efficiëntere winstmaximalisatie bij Electrabel en een inkomsten-vermindering voor de staat. Het BTW-stelsel is sowieso asociaal in die mate dat zij geen onderscheid maakt tussen meer en minder kapitaalcrachtigen, en een daling van de BTW op energie ecologisch problematisch in die mate dat het geen verschil maakt tussen gebruik voor basisbehoeften en verspilling. Ook worden bepaalde aspecten, bv. begeleiding in de zoektocht naar werk, misschien nog te vaag gehouden, zodat de beschuldiging dat het louter om holle frasen gaat, snel kan vallen.

Niettemin toont het aan dat de idee van een 'rechts Vlaanderen' of de verklaring dat Vlamingen per definitie rechts zijn verre van realiteit is. Een sociaal Vlaanderen bestaat en is perfect mogelijk. De belgicistische verdedigers van een federale sociale zekerheid tekenen evenwel een idyllisch beeld van de sociale zekerheid. Nochtans is die de voorbije dertig jaar door de Belgische

staatspartijen zeer sterk uitgehold. Daarenboven zwijgen zij over de geprivilegieerde posities van de SZ-bureaucratie en de ondoorzichtige transfers naar Wallonië. Tegelijk mogen we ook niet uit het oog verliezen dat er bij de vakbondsachterban oprechte bezorgdheid heerst over het instandhouden en verbeteren van de sociale zekerheid. En dat ze (terecht) niet veel vertrouwen hebben in de huidige Vlaamse partijen N-VA, VB, LDD die uitgesproken neoliberale agenda hebben -alhoewel er bv. in de N-VA wel pogingen gedaan worden om op Vlaams niveau invulling te geven aan bepaalde aspecten (kinderbijslag, hospitalisatieverzekering) ten goede, maar ook ten kwade (denk aan het programma i.v.m. met het arbeidsmarktbeleid en de jacht op werklozen).

Een splitsing moet evenwel nog niet het einde van iedere solidariteit tussen Vlaanderen en Wallonië betekenen. Men denke daarbij aan het Antoon Roosens' Marshallplan. En dat betekent nog veel minder dat een Vlaamse Sociale Zekerheid per definitie moet worden ingekleurd met de eisenbundel van de Vlaamse patronale organisaties Voka en Unizo als richtsnoer. Een links, republikeins Vlaanderen betekent een betere sociale zekerheid dan in België en geen privatiseringen of sociale afbraak.

Analoog aan wat in de vorige nieuwsbrief reeds vermeld werd, valt het te betreuren dat de huidige top van de verschillende vakbonden volledig geïntegreerd is in het neoliberale Belgische denkpatroon en nog steeds uitgaat van de federale structuur, in de hoop dat deze soelaas en het nodige manna zal bieden om de talrijke sociaal-economische problemen op te lossen. Dit thema, dat nochtans van niet te onderschatten belang is, werd zoals te verwachten valt dan ook niet besproken. Dit mag voor linkse flaminganten echter geen reden zijn om geen toenadering te blijven zoeken tot de vakbonden, er niet meer in te militeren en om binnen de gelederen actief mee te werken aan de promotie van een links en sociaal Vlaanderen, dat in samenwerking en solidariteit met de andere vakbondsfederaties, over de grenzen heen, kan meewerken aan een nieuw beleid en een betere, sociale, toekomst.

ACW oordeel niet!

Een open brief aan ACW voorzitter Cortebeeckx, vanwege een van onze leden, R.B.

Terwijl de socialistische familie in dit land op 1 mei pleitte voor het status-quo doet haar evenknie uit de christelijke familie het op dat vlak niet veel beter. Erger nog, ze willen beide dat de kiezers (dat klootjesvolk) op 'verantwoordelijke partijen' zouden stemmen. Nu kan je tot veel oproepen, maar vragen om op verantwoordelijke partijen te stemmen is toch wel een erg moeilijke opgave. Je kunt je trouwens afvragen waarom die 'verantwoordelijke partijen' de voorbije legislatuur telkenmale hun verantwoordelijkheid ontlieden. Dat men nota bene de N-VA bestrijdt is toch nog wat vergezocht. Die partij neemt toch verantwoordelijkheid op in de Vlaamse regering en ze heeft mee onderhandeld ten tijde van de eerste versie van de vorige federale regering.

Dat Luc Cortebeek zijn voorkeur heeft, dat het ACW zijn voorkeur uitspreekt: daar heb ik geen probleem mee. Dat men partijen gaat afdoen als onverantwoordelijk vind ik echter op zijn minst misplaatst. Waar zijn de democratische rechten? Als ACV'er wens ik dan ook mijn verontwaardiging uit te spreken. Ofwel kiest het ACW voor het status -quo en dreigende sociale achteruitgang voor de Vlamingen en de Walen ofwel kiest het voor een nieuwe wind en maakt het van hervormingen een prioriteit. Dat ze als vakbeweging een grote invloed heeft, is nogmaals bewezen. Dat ze nog steeds een belangrijke plaats inneemt in het politiek-maatschappelijke landschap ligt niet ter discussie.

Zelf denk ik dat het uitgaat van enige grootheidswaanzin, want hun oproep zal een andere uitwerking hebben. In tegenstelling tot wat het ACW misschien over zijn eigen achterban denkt, is dat 'klootjesvolk' van kiezers niet dom. Ter illustratie de dagelijkse instroom van nieuwe leden bij het Vlaams Neutraal Ziekenfonds. Meer dan tien per dag, voornamelijk vanuit de Christelijke Mutualiteit, zo'n duizend per maand.

Nog volgens het ACW heeft de voorbije federale regering het nog niet zo slecht gedaan in deze tijden van economische en communautaire crisissen. Juist ja, een federale regering die erin geslaagd is de grootste bank van het land uit te verkopen aan het buitenland, die erin geslaagd is een minderheidskabinet te vormen ten overstaan van een meerderheid in dit land. Een regering die er meermaals in geslaagd is haar politieke en grondwettelijke verantwoordelijkheden te ontlopen. Voor het ACW is dit alles 'goed bestuur', de roestige vastheid van een zuil die geen enkele vorm van kritiek durft geven en kan geven. Want: met handen en voeten gebonden.

Werp je niet op als rechter, opdat je niet onder het oordeel valt. Want onder het oordeel dat jullie vellen, zul je vallen, en met de maat waarmee je meet, zul je gemeten worden. Kwestie van met duidelijke en klare bijbelse taal dit schrijven af te ronden.

Berusten, in slaap gewiegd blijven door de macht en het geld en de privileges: het is een zuil (welke ook) nooit vreemd geweest.

Bedenkingen bij de Dag van de Arbeid (1 mei)

Naar jaarlijkse traditie kwam een bonte verzameling partijen, vakbonden en bewegingen van allerlei ideologie en grootte op één mei de straten op, zowel in Vlaanderen als zowat overal op de wereld, Antarctica uitgezonderd. Deze verscheidenheid verhindert niet, dat zij alle minstens één ding gemeen hebben: zij schrijven zich op de een of andere manier in, in een traditie van de strijdbare arbeidersbeweging, en komen alle op (of beweren alle op te komen) voor de belangen van dat deel van de bevolking dat, wat in de liberale ideologie ook moge beweerd worden, de motor is achter onze materiële welvaart.

In Vlaanderen was ook de V-SB present, conform haar streven naar een vlotter samengaan tussen de Vlaamse en de andere sociale bewegingen. Naast diverse leden die elders in het land meestapten, was er een opgemerkte en goed onthaalde delegatie aanwezig op de stoet in Antwerpen.

De huidige traditie van 1 mei-betogingen begon in 1888, maar heeft sindsdien niet aan actualiteit ingeboet. De crisis van het bankensysteem wordt afgewimpeld op de belastingbetaler, stijgende werkloosheid, een reeks afdankingen die bijna niet meer bij te houden is (Godiva, Opel, Carrefour...), ook bij bedrijven die wél winst maken,...

Ondertussen blijven de aanvallen op het (brug)pensioen, de pensioenleeftijd en de werkloosheidsuitkeringen doorgaan. Ondertussen lijken fiscale voordelen zoals de notionele intrestaffrek onaantastbaar, en is de politieke leiding nog lang niet toe aan uiteindelijk bescheiden maatregelen zoals een belasting voor de grote vermogens. Zogezegd om de concurrentiekracht van 'onze' ondernemingen veilig te stellen en om te verzekeren dat buitenlandse ondernemingen hier zouden blijven investeren, wordt iedere sociale vooruitgang afgeblokt.

Hiertegenover moet de linkerzijde zich weren, haar eigen posities en eisen duidelijk maken en, waar nodig, de ideologische disputen durven terzijde te schuiven. Investerings in de publieke sector (gaande van onderwijs over gezondheidszorg tot het openbaar vervoer), de beëindigen van de liberaliserings- en privatiseringswoede en het weer opeisen van controle over basisvoorzieningen (water en elektriciteit, om diegene op te noemen die spontaan voor de geest verschijnen), het verwerven van controle over onze bankensector,... Dit alles is echter een werk van lange adem, en zal nog veel werk blijven vereisen, zowel in de studeerkamers als op de straten. Het zal, naar onze mening, ook vereisen dat wij als linkerzijde ertoe komen om complexloos om te gaan met de nationale kwestie, maar vooral dat we de

nationale soevereiniteit durven voorop te stellen.

De ene godsvrede...

De V-SB'ers in Antwerpen waren uiteraard niet de enige Vlaamsgezinden die op 1 mei naar buiten kwamen; ook op andere plekken namen sociaal-flaminganten *individueel* present. Minstens één andere beweging die zich ook op de Vlaamse Beweging beroept, organiseerde haar eigen evenement: het Vlaams Belang, dat zich er niet voor schaamde voor het monument 'De Vuist' – opgericht ter ere van het moedige gevecht van de arbeiders van Renault Vilvoorde – bijeen te komen. De partij, die reeds enige tijd voorgezeten wordt door iemand die rechtstreeks vanuit de wereld van de bedrijfsleiders werd gehaald, repte echter geen woord over de sociaal-economische problemen die Vlaanderen treffen, behalve dan de mededeling dat de PS-staat Vlaanderen een enorme fiscale en financiële last is en dat Vlaanderen “ermee moet ophouden het geld langs Waalse en allochtone deuren buiten te gooien”. We merken dus, dat het Vlaams Belang de rol van het neoliberale carcan als dusdanig niet in vraag lijkt te kunnen stellen, en ook een tegenstelling lijkt te blijven zien tussen Vlaming zijn en allochtoon zijn. Het slaagt er niet in de Vlaamse strijd op te vatten als een sociale strijd, die niet gericht is tegen Wallonië of de allochtone Vlamingen.

In 1995 verscheen er een duidelijk standpunt en duidelijke oproep in het maandblad *Meervoud*: ‘Geen godsvrede voor extreem-rechts!’ . Nu, vijftien jaar later, moeten wij dit standpunt blijven onderschrijven. Dat een dergelijke godsvrede geweigerd wordt, houdt uiteraard niet per definitie de verwerping van alle individuele leden van het Vlaams Belang als personen in, maar wel dat wij ons moeten blijven hoeden voor de oproepen om alle verschillen terzijde te schuiven en je achter de dominante partijpolitieke krachten binnen de Vlaamse Beweging te scharen, die, zeker nu sommigen in de waan verkeren dat de Vlaamse onafhankelijkheid (een begrip dat op zich ook reeds voor meerdere interpretaties vatbaar is) binnen

handbereik is (quod non, ondanks de mythe van de ‘V-partijen’), vaak de kop opsteken. Ook betekent het dat we ons niet moeten inhouden tot de Vlaamse onafhankelijkheid om kritiek uit te oefenen op andere bewegingen, vooral waar deze op een dusdanige wijze bezig zijn, dat ze de heropstanding van de Vlaamse Beweging als brede volksbeweging hinderen.

... is de andere niet

Een week later was het de beurt aan de christelijke zuil, ditmaal met *Rerum Novarum* (zie het vorige artikel, 'ACV oordeel niet!'). Het is helaas tekenend voor de blijvende invloed van de verzuiling, dat hier vanuit ‘rode’ hoek amper ruchtbaarheid werd gegeven. Het is een situatie die te betreuren is, en gegroeid is vanuit een aantal historische omstandigheden (o.m. de oorspronkelijk expliciet antisocialistische en corporatistische beweegredenen aan katholieke zijde enerzijds, en de verwarring tussen terecht antiklerikalisme en nodeloze anti-christelijke attitudes langs de andere kant, gekoppeld aan het verlangen van topkaders van beide bewegingen om de eigen positie te vrijwaren), maar die vandaag overbrugd zou moeten worden. Want laat ons wel wezen: Vlaanderen is, in opvattingen en de praktijk wijst uit dat het niet als regel kan worden aangenomen dat het ABVV radicaler is dan het ACV. Beide hebben immers de corporatistische logica aanvaard. Een eenheidsvakbond, waaraan reeds op planetair vlak duchtig gewerkt wordt, blijkt in Vlaanderen nog steeds niet te kunnen, hoewel er geen redenen zijn om aan te nemen dat de belangen van een gelovige of vrijzinnige arbeider of bediende fundamenteel van elkaar verschillen en een samengaan tussen vakbonden uit de socialistische en de katholieke zuil bv. reeds in Nederland gelukt is. Zolang uitblijft, kan men enkel hopen op en moeten we streven naar een sterkere samenwerking tussen de verschillende vakbewegingen, opdat alle als één blok zouden kunnen naar buiten treden. Dat zal echter vereisen, dat ze zich politiek onafhankelijker opstellen t.a.v. de dominante partijen.

Historische verkiezingsoverwinning voor Corsicaanse nationalist

Bij de Franse regionale verkiezingen van 14 en 21 maart jl. hebben de Corsicaanse linkse nationalist een historisch verkiezingsresultaat neergezet. In tegenstelling tot de vorige regionale verkiezingen, in 2004, was er deze keer geen eenheidslijst. Toen vonden de radicale en gematigde nationalist elkaar rond de figuur van Edmond Simeoni, die in 1975 bekend werd door de gebeurtenissen in Aleria (zie kader). Met 17,34 % van de stemmen in de tweede ronde was het resultaat toen eerder een ontgoocheling.

Voor de jongste regionale verkiezingen kwamen de radicale nationalist van Jean-Guy Talamoni apart op met de lijst 'Corsica Libera'. 'Femu a Corsica', was de lijst van de 'gematigde' nationalist onder leiding van Gilles Simeoni, inderdaad de zoon van. Tegen de verwachtingen in behaalden deze twee lijsten een sterke score. Corsica Libera bekoorde zowel in de eerste als de tweede ronde een kleine 10 % van de Corsicaanse kiezers. Maar vooral Femu a Corsica deed het goed met een goede 18 % van de stemmen in de eerste ronde en maar liefst 26 % in de tweede ronde!

Edmond Simeoni leidde in Aleria de gewapende bezetting van een boerderij om een corrupte 'pied-noir' (Franse ex-koloniaal) aan te klagen. Deze symbolische bezetting werd door Parijs met buitensporig geweld beantwoord. De gebeurtenissen in Aleria brachten een radicalisering teweeg van de Corsicaanse nationalist en zijn het beginpunt van de gewapende emancipatiestrijd op het eiland.

Voor rechts waren de verkiezingen een ware opoffer, terwijl het linkse blok de nationalist slechts met een verschil van 0,90 % van de stemmen achter zich liet. Hoewel de nationalist in Corsica zich sowieso ter linkerzijde situeren, wenste het linkse blok niet met hen in zee te gaan om aan een meerderheid te komen.

Aleria, 1975

Welke lessen trekt Vlaanderen uit de Ierse geschiedenis?

In Vlaanderen worden de Ieren en hun geschiedenis graag aangehaald als voorbeeld. Toch valt het wel eens voor dat er met de feiten een loopje wordt genomen of dat belangrijke elementen vergeten worden. Zo speelde Jong N-VA het klaar om nog in april 2008 de 'Keltische tijger' te verheerlijken, terwijl het mondiaal kapitalisme op haar grondvesten daverde!

Op 24 april jl. was Ierland – meer bepaald de Ierse geschiedenis – van de partij op het VVB-congres over Brussel. Op het hoogtepunt van het debat, namelijk vlak voor de stemming over resolutie 2, bracht de congresvoorzitter, Peter De Roover, een lesje in de Ierse geschiedenis dat zonder twijfel een pak zoekende congresgangers overtuigde om 'ja' te stemmen. Toen Ierland voor haar onafhankelijkheid stond, aldus De Roover, hadden de Ieren te kiezen tussen de Ierse onafhankelijkheid zonder het Noorden van Ierland of geen onafhankelijkheid. De keuze was snel gemaakt. Met deze les probeerde de congresvoorzitter duidelijk te maken wat Vlaanderen te doen staat. Hierna werd resolutie 2 aangenomen: "Ook zonder absolute zekerheid dat Brussel daar een onderdeel van zou vormen, moet Vlaanderen de stap naar onafhankelijkheid zetten. Vlaanderen biedt een staatkundig project dat het ook voor Brussel interessant maakt om er deel van uit te maken". Dat deze resolutie de deur opent voor heel wat interpretaties is de afgelopen weken al bewezen. De croslianen zijn gelukkig. Het gevaar bestaat dat zij de beslissing van het VVB-congres nu zullen vertolken als een verlossing van het (volksvreemde) Brussel en een "met Brussel als het kan, zonder als het moet"-pleidooi. Dat deze interpretatie ingaat tegen resolutie één ("Vlaanderen dient de onafhankelijkheid uit te roepen voor het hele grondgebied ten noorden van de taalgrens, de 19 Brusselse gemeenten inbegrepen."), zal hen worst wezen.

En die Ierse les van Peter de Roover? Die was toch wel ontdaan van heel wat belangrijke elementen. Wij halen er

hier enkele aan.

In tegenstelling tot wat sommigen denken werd Ierland niet onafhankelijk in 1916 na de zogenaamde 'Paasopstand'. Deze opstand leidde wel tot een enorme radicalisering van de Ierse publieke opinie. Toen er in 1918 parlementsverkiezingen werden gehouden, behaalden de radicale republikeinen van Sinn Féin 73 van de 105 Ierse zetels in het Britse parlement.

Op 21 januari 1919 werd het Ierse parlement (de 'Dáil Éireann') geïnstalleerd door de radicale nationalist die meteen de onafhankelijkheid uitriepen. Voor alle duidelijkheid had die onafhankelijkheid betrekking op alle 32 graafschappen van Ierland! Daarop brak de Ierse onafhankelijkheidsoorlog uit. Op 11 november 1920 keurde het Britse parlement eenzijdig de 'Government of Ireland Act' goed. Hiermee werd de verdeling van Ierland een feit. De beslissing werd genomen tegen de wil van de Ierse republikeinen, maar ook tegen die van sommige unionisten. Op 6 december 1921 stemden gematigde nationalist onder leiding van Arthur Griffith en Michael Collins in met het Anglo-Iers Verdrag dat Ierland een zelfstandigheid verschafte binnen het Britse Commonwealth en 'Noord-Ierland' de kans gaf om zich in een referendum af te scheiden van de Ierse Vrijstaat. Dit verdrag leidde tot een bloedige burgeroorlog.

Deze feiten illustreren dat de Ierse nationalist en republikeinen nooit afstand hebben genomen van het Noorden van Ierland. Zij werden voor voldongen feiten geplaagd en kregen het mes op de keel. Als het gaat om het verdedigen van de territoriale integriteit van Vlaanderen, dan willen de Crolsianen en een deel van de VVB'ers duidelijk niet zo ver gaan dan de Ieren. Voor hen wordt Brussel nog liever vandaag dan morgen uit Vlaanderen weggeknipt.

Zoals wij weten zijn de Ierse republikeinen blijven strijden voor de hereniging van het eiland. Negentig jaar na deze onzalige scheiding zijn de republikeinen in het Noorden van Ierland electoraal bijna even sterk als de unionisten en komt de hereniging dichterbij.

Als Vlaanderen een les moet trekken uit de Ierse geschiedenis, dan is het wel dat er tot het uiterste moet worden gegaan om de territoriale integriteit van Vlaanderen te verdedigen. Lukt dat niet, dan dient Vlaanderen de strijd voor Brussel in de nieuwe context voor te zetten. Want zeggen de Ieren niet 'Tíocfaidh ár lá!'

Vlaanderen moet dezelfde weg als Dublin bewandelen

De gemeenteraad van Baile Átha Cliath ofte Dublin heeft unaniem een resolutie goedgekeurd, waarin het stadsbestuur opgeroepen wordt geen contracten meer af te sluiten of hernieuwen met het nutsbedrijf Veolia. Daarmee heeft het de eerste stap gezet op een weg die we ook in Vlaanderen moeten bewandelen.

Veolia is immers betrokken bij verschillende projecten van de zionistische staat 'Israël' op de Westelijke Jordaanoever, zoals de bouw van een tramlijn tussen die staat en zijn kolonies (wat in strijd is met resolutie 465 van de Veiligheidsraad). Deze trams zijn wegens hun traject en haltes uitsluitend gericht op transport van zionistische kolonisten en Israëliische soldaten. Ook houdt het zich bezig met de dumping van afval van die kolonies op het illegale stort van Tovlan op diezelfde Westelijke Jordaanoever. Daarenboven heeft de groep een kwalijke reputatie inzake omkoping, vervalsing van milieurapporten, ontslagen van te ijverige vakbondslui...

Ook in Vlaanderen is Veolia actief, vooral via PPS-constructies. Aquiris, een hoofdrolspeler in het schandaal van de vervuiling van de Zenne, is er een dochteronderneming van. Maar het is ook actief op andere domeinen, zoals openbaar vervoer en de ophaling van gevaarlijke afvalstoffen. Daarmee heeft het overeenkomsten gesloten met o.m. intercommunales, De Lijn en de NMBS. Zo wordt ook in Vlaanderen gecollaboreerd met een bedrijf dat van kolonialisme profiteert.

PPS-constructies zijn hoedanook vaak ecologisch onverantwoord, ondergraven de controle van de gemeenschap, en maken het publieke nut ondergeschikt aan privé-winst. Waar de gemeenschap moet instaan voor de winst van bedrijven die ook directe winst maken met koloniale ondernemingen, is dit nog verwerpelijker. De Vlaamse politieke instanties (van gemeenteraadsleden tot parlementsleden) moeten het Ierse voorbeeld volgen en soortgelijke moties stemmen, en de uitvoerende macht moet die moties naleven.

★ Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

VOLGENDE V-SB-VERGADERING

Vrijdag
18 juni 2010

Brussel
Vlaams Huis
19u

★ Het Rode Vaderland

Vijf jaar geleden verscheen 'Het Rode Vaderland' van Maarten van Ginderachter. Het is een dik boek dat bewijst hoe Vlaamsgezind de eerste socialisten in Vlaanderen (voor 1914) wel waren. Dit boek is onmisbaar in de bibliotheek van een V-SB'er. Momenteel liggen er enkele exemplaren in "de Slegte". Wie er een exemplaar van wil, kan die voor 10 euro bij ons bestellen. Wacht niet te lang! Meer informatie: info@v-sb.net.

★ T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

★ Rekeningnummer

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net

V-SB was aanwezig op de betoging voor politieke en civiele rechten voor de Baskische jeugd (Brussel, 29 mei).

Gazte herria, Flandes zurekin - Baskische jeugd, Vlaanderen staat achter jullie!